

Журнал для детей

THE RAINBOW
A CHILDREN'S MAGAZINE

PIK IX.

ЛЮТИИ 1962

Ч. 2 (90)

НАША ПОШТА

Містимо два листи, в яких наші читачі пишуть, що їм у „Веселці” подобається:

Галя Головата з Торонта (Канада) послала передплату на 1962 рік та пожертву на пресовий фонд „Веселки” і пише:

Дорога „Веселко”! Дякую за ті історичні та географічні оповідання, які вміщені в кожному числі „Веселки”. Вони допомагають мені дуже в школі українознавства.

Тарас Ковальчин з Вінніпегу (Канада) прислав нам такого листа:

Дорога „Веселко”! Моє ім'я Тарас. Я маю дев'ять років. Ходжу до четвертої класи. У нашому містечку немає української школи, але мама навчила мене читати й писати по-українськи. У „Веселці” найбільше подобаються мені історичні оповідання, казка про добродушців і про Богдана, козача-характерника. Мій братчик Роман любить Чап-Чалапа.

Наталка Пилип'юк, яка недавно прибула з Перу в Південній Америці й поселилася в Шикаго, пише, як „Веселка” допомагає дітям на чужині пізнати Україну, її мислює й сучасне, як вчить любити своє рідне:

Дорога „Веселко”! Посилаю чек на передплату „Веселки” на 1962 р. не лише для себе, але й, як подарунок, для двох дітей у Перу в Південній Америці. Ці діти живуть далеко від українського оточення і мало знають про Україну та про своє походження. Коли стануть читати „Веселку”, дізнаються про Україну й навчатися любити своє рідне.

Після переїзду з Перу до Шикаго я почуваю себе дуже щасливою, що живу серед українських дітей і маю рідних учителів. Також ходжу до своєї церкви св. о. Миколая, що стала тепер катедральною. Не пропускаю теж українських культурно-мистецьких імпрез, бо вони скріплюють у мені любов до свого рідного. Св. Миколай приніс мені твори Т. Шевченка, Енциклопедію Українознавства, фотоальбом „Любів Україну”, „Археологію України” та „Історію України”. Вітаю щиро!

РОЗГАДАЙМО!

1. ЯКІ ЦЕ СЛОВА?

В порожні квадрати вставте відповідні букви, щоб вийшли слова:

Д	А				
	Д	А			
		Д	А		
			Д	А	
				Д	А

Сплав на гірській ріці

Жіноче ім'я

Лінох, непотріб (інакше)

Чоловіче ім'я

Пень (інакше)

2. ВСТАВТЕ БУКВИ!

На місце рисок вставити букви, щоб вийшли слова з буквами „а”, там, де вони вписані. Можуть вийти слова:

- а — — — — — а
 - а — — — — а —
 - — а — — а — —
 - — — — а — — —
 - — а — а — — —
 - а — — — — а —
 - а — — — — — а
- Частина світу.
 - У ньому є чорнило.
 - Гарматне стрільно.
 - Гори в Азії.
 - Країна і місцевість в Іспанії.
 - Турецький володар.
 - Церковна клятва (викляття).

Спробуйте вставити інші слова і пришліть „Веселці”.

3. РЕБУСИК

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК за СІЧЕНЬ 1962 р.: 1) **ЩО ЦЕ?** Сашки. — 2) **ХРЕСТИКІВКА:** 1) Талант; 2) прапор; 3) Оришка (або Христя); 4) звізда; 5) самоук; 6) пасерб. Букви на місці хрестиків дають слово: т р и з у б. 3) **ХРЕСТИКІВКА:** 1) Крок; 2) село; 3) Ігор; 4) перо; 5) осел; 6) сіль; 7) овод; 8) вага; 9) один; 10) сани; 11) орел; 12) пиво. Букви на місці хрестиків дають: к о р о л ь Д а н и л о. — 4) **РЕБУСИК:** Один за усіх, усі за одного.

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія з членів Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Річна передплата становить у ЗДА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа — 40 центів. Ціна подвійного числа — 60 центів.

Адреса: “SVOBODA” — ‘Veselka,’ P. O. Box 346
Jersey City 3, N.J., U.S.A.

Редакція застерігає собі право виправляти прислані авторами матеріали. Передруки нових творів і ілюстрацій, вміщених у „Веселці”, тільки за попередньою згодою Редакції й Видавництва та за поданням джерела.

Обкладинка роботи Л. Гуцалюка. Розділові заставки М. Буговича, Е. Козака, П. Холодного.

“THE RAINBOW” — “VESELKA”
published monthly by the Ukrainian National Association
81-83 Grand Street — Jersey City, N.J.

Subscription \$4.00 per year.

Entered as Second Class Matter at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:

Е. Козак — Снігуронька

ОЩАДНА БІЛОЧКА

Були собі дві білочки, дві сестрички. Лісом мандрували, з дерева на дерево стрибали, смачних горішків шукали. А восени на ліщині горішків чимало! Не лише білочки, а й діти залюбки ходять у ліс на горіхи, якщо це недалеко від їх дому.

І от, старша білочка, як, бувало, знайде кілька горішків, то одного-два з'їсть, а решту занесе до свого гніздечка в дуплі старої липи, заборпає в сухий мох, заховає. А менша що знайде, те і з'їсть.

Доки була лагідна осіння погода, то ще нічого. Менша білочка, як тільки зголодніє, стрибе на гілку ліщини — і обід готовий!

Та ось удосвіта вітри привіяли сльоту: хмари сірими полотнищами сунуть по небу, плачуть дощем. Уся деревина стоїть мокра, тремтить. По стовбурах, по галуззі стікає вода. По полудні почав падати мокрий сніг. Ой, як непривітно! Всі мешканці лісу поховались у своїх норах.

Білочки-сестрички одна до одної попригортались у гніздечку. Краще спати, ніж по холодному лісі стрибати. Та ба, їсти хочеться! А менша білочка на голод дуже нетерпляча! От вона виставила носика з дупла, порухала ним, понюхала та аж затрусилася.

— Ух, як погано, мокро, холодно! А я голодна! Сестричко, скажи, що буде з нашим обідом?

— А що ж? Нічого! — відповіла старша білочка. — Будемо постити.

Менша білочка заплакала: — Я не вмю пос-

тити! У мене в животу порожньо! Якби я гарзд найлася, то, може, й постила б...

Тоді старша білочка попорпалася в моху й добула кілька горіхів: — Прошу до обіду!

Менша білочка дуже зраділа, а ще більше здивувалася: — Звідкіля ти їх маєш?

— Та що ж! Усіх горішків не поїдала, на гірші часи відкладала. Осінь на плоди багата, але й вона минає, як весна чи літо. А зима люта, сама голодна, нікому нічого не дасть.

— О, ти мудра! — похвалила менша сестричка старшу. — На другий рік і я буду робити так, як ти. Буду ошадна.

ЩО СТАЛОСЯ З ОСТРОВИМ РОБІНЗОНА?

Більшість із нас напевно читали надзвичайно цікаву книжку Денієля Дефо, „Робінзон Крузо”. В ній автор розповів про долю одного моряка, який сам-один опинився на безлюдному острові. Подібних випадків було в давнину чимало. Деякі нещасливі так і загинули на невідомих островах від диких звірів, гадюк чи хвороб. Але траплялося й так, що поблизу пропливав корабель. Тоді самотній мешканець острова розкладав великий вогонь, а зверху накидав вогкого галуззя: стовп диму сповіщав капітана корабля про те, що на „безлюдному” острові таки є людина!

Письменник Дефо використав один такий випадок. Острів, на який потрапив Крузо і на якому знайшов потім свого помічника П'ятницю — справді існує: він лежить на Тихому океані, недалеко берегів країни Чіле. На морських мапах цей острів зветься Хуан-Фернандес, але всі називають його Островом Робінзона.

Ось що пише про долю цього острова австрійський журнал „Універсал”:

„Острів Робінзона — малий, вулканічного походження. Колись був укритий густою рослинністю: квітами, травами, деревами, особливо цінним для промисловости сандаловим деревом. На острові є питна вода, і тому завезені туди з американського берега дикі кози та крілики швидко розмножились.

Однак час минав. Люди почали вирубувати цінне сандалове дерево і вивозити його у Чіле та інші країни Південної Америки. Диких кіз і кріликів розвелосся так багато, що вони поїли всю траву і пообгризли куці та дерева, від чого ті повсихали. Велика спека, зливні дощі та могутньої сили вітри руйнували острів, майже позбавлений рослинности. І нині Хуан-Фернандес чи Острів Робінзона — не що інше, як суха гориста латка землі серед хвиль океану. Ніщо на ньому не росте, зникло там і життя”.

Тепер на ньому, мабуть, не зміг би вижити новий Робінзон Крузо!

Л. П.

У С Н І Г У

Сніг такий глибокий —
Зайчику, біда:
Треба в поле бігти,
Кожушка шкода.

Тільки підстрибне він,
В сніг глибокий — бух!
Просто з головою,
Аж до самих вух.

І сидить у ямці,
Вушками пряде,
Слухає, біденький,
Чи ніхто не йде.

Трохи відпочине,
Вискочить — побіг,
Плиг! — і провалився
У холодний сніг.

С Н І Г У Р О Ч К А

(Народна казка)

Ілюстрації Е. КОЗАКА

Жили собі на світі дід та баба. Жили добре, та от тільки лихо — не було в них дітей. Дуже журилися вони, що на старість самітні залишилися.

Тільки в них і радості було, що на чужих дітей дивитися.

Ось якось сидять дід із бабою під вікном і дивляться, як на вулиці діти в сніжки бавляться. А сніг тільки випав, білий такий, пухкий...

Скінчили діти в сніжки бавитися, почали з снігу бабу ліпити.

— Що ж, ходімо й собі побавимося на старості, — сказав дід. — Тільки навіщо нам бабу ліпити? Зліпімо краще маленьку дитину з снігу, коли живої в нас немає.

Почали старі ліпити снігову дитину. Зліпили тулуб з ручками та ніжками, поклали згорні грудку снігу і зробили з неї голівку.

— Щастя Боже в роботі! — гукнув хтось, проходячи повз.

— Спасибі! — відповів дід.

— Що це ви робите?

— Та от, що бачите: снігурочку!

Сказали, а самі знову до роботи.

От зліпили вони носик і підборіддя, зробили дві ямочки під лобом, і тільки дід позначив рис-

ку-ротик, як раптом з нього теплом війнуло! Дивляться старі, а з ямок на лобі виглядають блакитні оченята, а потім і губки малинові всміхаються.

Нахилиє до них голівку снігурка, як жива, ворухить ручками і ніжками, ніби немовля в пелюшках.

Затремтіла стара з радості.

— Ох, ти моя Снігуронько люба! — сказала, обняла свою несподівану дитину й побігла з нею до хати.

Росте Снігуронька і щодень все краще. Дід з бабою не натішається нею. І весело стало в хаті. Дівчата з села приходять розважати бабусину дочку.

Розмовляють з нею, співають їй пісень, грають з нею в різні гри, навчають її всього, що так, як у них ведеться. А Снігуронька така розумна, все примічає, все переймає, і виросла вона за зиму, як дівчинка років дванадцяти, все розуміє, про все говорить і таким солодким голосом, що заслухався. А собою — біла, як сніг, очі, як незабудьки, русява коса — до пояса, тільки рум'янець бракує, ніби живої кровини в тілі нема. І всі не намілюються Снігуронькою.

— От, — каже бабуся дідові, — нам така радість на старість!

Минула зима, засяло на небі сонце весняне і пригріло землю. Всюди зазеленіли трави, заспівали жайворонки.

Почали дівчата танки по селі водити та пісень співати. А Снігуронька щось посумніла.

— Що з тобою, дитинко моя? — питає бабуся. — Чи не хвора?

А Снігуронька відповідає:

— Нічого, бабуся, я здорова!

Зійшов останній сніг. Зацвіли сади та луки, заспівав соловей і вся птиця, і стало веселіше.

А Снігуронька ще дужче сумувати почала, і все ховається від сонця в тінь. Як дощ та сутінки — вона веселіша.

Якось насунула сіра хмара та посипала великим градом. Снігуронька так зраділа йому, як інша коштовним перлинам не була б рада. Коли знову пригріло сонце і град потанув, Снігуронька заплакала за ним так сильно, ніби сама хотіла розлитися сльозами.

От і весна минула, настав Іванів день. Зібрався дівчата з села гуляти в гай, зайшли до Снігуроньки, просять бабуся:

— Пустіть з нами Снігуроньку!

Бабуся спочатку не хотіла пускати, але потім подумала, може розгуляється Снігуронька — і відпустила її з подругами в ліс на гулянку.

Прийшли вони в ліс, і почалися розваги: звивали вінки, рвали квітки, співали. А коли закотилося сонце, дівчата розклали вогнище з ріща, запалили його і всі у вінках поставали одна за одною, а Снігуроньку поставили позад усіх.

— Дивись, — сказали вони, — як ми побіжимо, так і ти біжи за нами, не відставай!

Почали дівчата стрибати через вогонь.

Раптом позад них щось зашуміло і жалібно застогнало. Оглянулися вони — нема Снігурки.

— Напевно заховалася!

І розбіглися шукати її, та ніяк не можуть знайти. Кличуть, шукають — не відкликається.

— Куди ж це поділася вона? Може додому побігла? — сказали дівчата і пішли в село, але Снігуроньки і в селі не було.

Довго сумували дід із бабою, думали-гадали: куди ж поділася Снігуронька? Чи не лютий звір потяг її у дрімучий ліс, чи не хижий птах заніс аж за синє море?

Та не лютий звір потяг її у дрімучий бір, не хижий птах заніс за синє море, а коли стрибнула Снігурка через вогонь, обернулася вона раптом легкою парою, і тонкою хмаркою полинула у височінь...

Іванів день — церковне свято св. Івана Хрестителя, 7-го липня. З цим днем, що в народі зберігся під назвою Івана Купала, зв'язано в Україні багато старовинних звичаїв.

ПЛЯШКОВИЙ ОРГАН

Місяць зійшов такий золотий і великий, що було лячно. Цікаво заглянув він у відчинене вікно й ліг Зе на обличчя. Зе обганявся крізь сон руками, потім розплющив очі, почував свою кучеряву голівку й вистромив її надвір.

Гілка пахучої аглаї залоскотала його в ніс, і він пчихнув. У відповідь на це обізвалася з кутка зеленьо-синя араара хрипким голосом: — Ара-ра! Пра!

— Тихо, моя любя, тихо! Люзімар спить! — сказав хлопець, і араара замовкла, крутячи блискучими очима, як самоцвітами. Люзімар плакала так довго, що Зе допізна не міг заснути.

Його стара хата прилипла збоку до одного з тих вічно зелених горбів Ріо де Жанейро. Справа бовваніли монастир святого Антонія та дві церкви, прибрані на завітніший празник гірляндами лямпочок і квітчастими хоруговками. Там добрі отці францісканці роздаватимуть убогим риж, сушене м'ясо, городовину й овочі. Зе дістане там, може, образок святого отця Фабіяна.

Який гарний отець Фабіан з жовтим волоссям, мов Боже Дитятко! До його каплички ходить багато людей, він вислухує їхні молитви й робить чуда. За це йому приносять у подяку таблички з іменами або стрічки, свічки й інші дарунки.

З другого боку хати, внизу, блимало місто тисячами різнобарвних світел, гуділо багатомовними звуками, як жива істота. Над хатиною по віадукті, що його колись будували негри-невільники, їхав трамвай на гору Санта Тереза, кидав іскри, як бенгальські вогні, до кімнати Зе, і пасажири могли дивитися на його незастелене ліжко й на покиненого змія з бібули й дощинок.

Зе вдихнув глибоко повітря, що пахло бурими травами й аглаєю. Пригадав собі щось, виліз крізь вікно, як кіт, до похилого городчика, під розвішану білизну, яку мама прала цілий вечір. Мусів уважати, щоб не торкатися своїми руками, які завжди були трохи забруднені клеєм і землею, тих чистих тонких полотен, які треба було потім віднести власникам.

Мама гонила його перед сном до бочки з водою, казала, що як не скупається, то вона його вишурує щіткою, як долівку; він купався, але нерадо, і половина денного пороху зоставалася на його порепаних, завжди босих п'ятах і за нігтями його рук. Це не значить, що Зе не любив води. О, він рвався купатися в морі, поринати в чубатих хвилях або гратись у „крокодила”: лягати на дошку й так найжджати на хвилю, щоб вона заносила його аж на берег. Але бочки не любив, і тепер мама не дуже то оглядала його нігті та п'яти, бо Люзімар була хвора.

Однак мама не мусіла журитися, бо Зе знав,

що треба робити. Він поліз в один куток городчика, під широке хлібове дерево з листям, витинаним, як морські звідані. Тут стриміли в землі дві бамбукові жердки, одна від одної на віддалі метра з половиною. До них були прикріплені ликом, одна вище, друга нижче, дві інші поперечні жердки, а на них гойдався цілий ряд різного вигляду пляшок, наповнених зеленою, червоною, жовтою, синьою, фіолетовою, рожевою та помаранчовою рідиною.

Гордо поглянув Зе на своє діло, взяв у руки щось таке, як два дерев'яні молоточки, і почав стукати ними по пляшках. По городі рознісся скляний звук: тінь-тень-тань-тонь-тунь. Цвіркун, що ляцав десь у сусідстві на пальмі, затих і неначе прислухався. Згодом звуки стали складніші: тінь-тінь-терлень - тань - тунь - торнь-тонь-тань! Зе тупцював коло свого вигаданого ксилофона, вже й вигравав знайому карнавалову пісеньку, коли через тин нахилилися дві зацікавлені голови: сусіда Северіна та його сина Шіка.

— Зе, як гарно! На чому ти граєш? — спитали.

— На пляшковому органі, — урочисто сказав хлопець.

Ціла історія почалася тому кілька днів. Шіко, який найкраще з усіх хлопчаків уміє вибавати ритм на бубні з дерева й козячої шкіри, задиханий прибіг до Зе.

— Слухай, Зе! Там унизу стоїть вантажне авто з такими дзвонами, що ти міг би під ними стоячи сховатися.

Обидва побігли вниз, а тому, що авто рушало, вони причепилися ззаду за звичкою міських вуличників. Так опинилися на вершці горба над морською затокою, недалеко присталі. Тут стоять у тіні коренистих фікусів монастир і церква святого Бенедикта.

Хлопці придивлялися, як виладовували дзвони, потім почали нікати навкруги. Через залізну мережану браму зайшли в церкву й аж остовпіли: уся вона була неначе з плавкого золота, мерехтіла прикрасами, як королівська корона.

І раптом, мов із безвісти, почали плинуть звуки й наповнювати цю порожню церкву музикою. Хлопці розглядалися і не бачили нічого. Почали обшукувати кутки, обмацувати всі речі, аж тут перед ними став суворий борслатий чернець. Він допитливо подивився на обох круглооких хлопчаків, що не збуджували в нього довір'я. Блюзка Зе, яку він дістав від якогось добродія, сягала йому аж до колін, а Шіко мав такий кирпатий, обсяний веснянками носик!

— Чого ви тут шукаєте? — спитав чернець.

— Де та... шафа... що грає? — спитав, зануваючись, Зе.

— Шафа?

Старець погладив кучеряву й щетинясту голівку та й повів їх на хори. Там був оргán. Вони могли самі спробувати, як він грає.

Від того часу Зе захворів на музикальну недугу. Коли прийшов до хати, зараз почав роздумувати, як зробити щось таке, як оргán. Почав зносити з усіх-усюд пляшки, що їх люди викидали на смітник, вимивав їх водою, чистив піском аж до блиску і складав рядочком під тинном, щоб висохли. Потім приніс із лісу з Санта Тереза кілька грубих сухих бамбукових гілок.

Мама тільки хитала головою, що з того пустуна ніколи не буде пуття, і журилася, за що купити ліків для Люзімар. Мама не знала нічого про думки Зе, який не слухав нарікань. Він виробляв барви: зернятками шафрану покрасив воду на жовто й помаранчово, синькою до маминої білизни — на голубо, чорнилом — на синьо. Випросив у Северіна, який малював стіни, трохи червоного й зеленого порошку, покрасив ним усе інше і порозвішував пляшки „там, де треба”. Ще дві старі колотівки — і оргán був готовий.

На свято прочани мали велику несподіванку. Перед самими сходами, що вели до церков трьох святих, Франціска, Антонія та Фабіона, грав обідраний хлопчик колотівками на кольорових пляшках, а другий коло нього вистукував на малому бубні з дерева й козячої шкіри. Обидва притягали до себе усмішки прохожих, які радо кидали дрібні гроші у бляшанку побіч „пляшкового оргáну”. Деякі добродушні жінки не видержували, щоб не поцілувати й приголубити таких славних грачів, та обдаровували їх бубликами й печеним.

Коли день хилився, в пушці було вже досить

грошей на ліки для Люзімар і на два морозива, такі велетенські, як дві китайські пагоди — для великих музик. А заздрісні хлопці-вітрогони бігли за ними услід і викрикували:

З колотівок, скла та лика

Шіко Бум і Зе-музика.

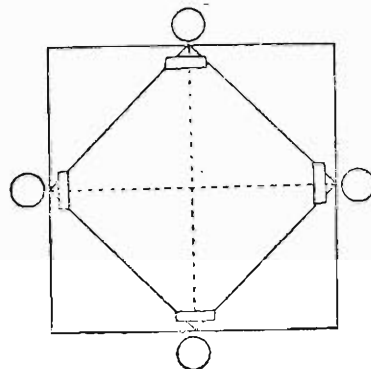
Застігнулись побратими
Гудзиками золотими.

Так вже людям довго грали,

Що весь празник розігнали!

Арапа — рід папуги; Ріо де Жанейро — найбільше місто Бразилії, донедавна її столиця; Франціска — ценці чину (ордену) св. Франціска; в'ядукт — міст з луками, переважно для залізниць; бенгальські вогні — штучні вогні, фосфорки; ксилофон — музичний інструмент на зразок цимбалів, з дерев'яних дощечок, по яких ударяють дерев'яними молоточками.

С О В Г А Н К А

Розв'язка задачі п. п. „Совганка”, вміщеної в січневому числі „Веселки” у „Кутку розваг”, на стор. 13-ій.

Діти! Зберігайте окремі числа „Веселки” й складайте їх у річник. Оправлені в одну книгу числа журналу будуть прикрасою Вашої бібліотеки.

Казка восьма

про те, як громадка захотіла знайти кращу
для себе батьківщину

(Продовження)

Глянули гноми й зацікавилися зчудовані: такий гарний був той край, до якого вони прилетіли! Навіть у казці годі видумати щось гарніше.

Безкраї степи хвилювалися травами, мов море. Понад степами ширяли орли, розпустивши могутні крила. У траві цвірчали веселі стрибуці. Літало базліч пташок. Навіть знайомих ластівок побачили тут гноми.

— А що ви тут робите? — здивувалися бородаті чоловічки.

— Роздивляйтесь, роздивляйтесь, то може зрозумієте, чому нас тут зустрічаєте! — посміхаючись, відповіли ластівки.

Роздивлялися гноми. Бачили, що там, де кінчалися степи, починалися поля. Земля на полях була виорана й чорна, а блищала так, немов би її хтось помазав маслом. Широкі ріки моргали хвилями, вигиналися в крутих берегах.

— Друзі! — загукав Борис-не-борись. — Тут нам і осідати!

— Яка ж це країна? — запитав Дадко.

— А подобається? — спитав павучок.

— Страшенно!

— Чекайте, відразу не скажу, — павучок посміхнувся так само, як і ластівочки. — Ви ще не все в цьому краю побачили. Хай тільки вітер нас занесе в інший бік, тоді ще не такі дива побачите.

Вітер повіяв в інший бік, і літаки з гномами опинилися над величезними лісами. Таких лісів гноми згорі справді ніколи не бачили. Де-не-де серед лісів були розкидані села. Часом траплялися невеличкі галявинки, а на них — маленькі самотні хатки. Біля хаток на землі й на деревах стояли вулики-дуплянки, а поміж ними ходили старенькі дідусі.

— Ах, які гарні пасіки! — захоплювалися гноми.

— А як від них пахне медом! — підказували павучки.

— І звідки тут набралось стільки вуликів і стільки бджіл? — дивувався Зуньо. — Це ж наче у тій країні, де була колись наша батьківщина.

— А подивіться, скільки в цих лісах і на луках квітів! Хіба є їх у світі більше? — додавали від себе павучки.

— А хто це йде дорогою? — запитали гноми й почали придивлятися до старої вусатої людини, що йшла до села, несучи щось на плечах.

— Ось послухайте, він зараз буде співати, — пояснив павучок. — Дивіться, як виходять йому назустріч люди, як його запрошують!

— Та ж він має бандуру! — крикнув Бринь-Таратайко. — Таку саму, як я маю. Це — кобзар! Кобзарі були тільки в тій країні, де була колись наша батьківщина. Що це значить? Невже й він шукає кращої батьківщини?

Павучки тільки переглянулися між собою і хитро посміхнулися.

Кобзар почав співати. Гноми бачили, як люди слухали, плакали й витирали сльози.

— Про що він співає? — запитав Зуньо.

— Він співає про козацькі походи, воєнні подвиги та про визволення невольників, — відповів павучок.

— За що тих людей брали в неволю? — аж зойкнув Зуньо.

— За те, що вони відважно боронили свій край і не хотіли піддатися ворогам.

— Хто на цих людей нападає? Хто хоче забрати їм волю? — загукав Борис-не-борись. — Сідаймо на землю! Я їх зараз! . .

— Який же це край? Як він зветься? — допитувався Дадко.

У цю хвилину вітер подув в інший бік, і гномики хутко опинилися над іншою частиною того самого краю. Тут не було вже ні піль, ні рівнин, зате здіймалися високі гори — такі високі, що на деяких шпильях лежав білий сніг. По схилах гір росли густі смерекові ліси. В лісах жили ведмеді, а на узгір'ях, де не було лісу, лише зелена трава, паслися великі отари овечок і корів. Отар пильнували кудлаті собаки, а пастухи сиділи навколо вогню і щось весело оповідали. По всіх горах було видно вузькі стежки, якими ходили люди в козушках і червоних штанах. Навіть жінки їздили там верхи на конях.

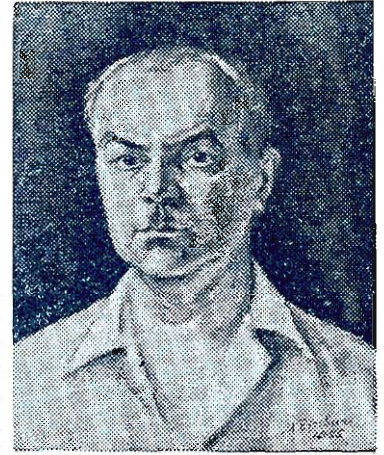
— Чи хочете подивитися на гірське село? — запитав павучок.

— Хочемо, хочемо! — хором відповіли гномики.

Прилетіли над село. Тут не було довгих вулиць, хати були порозкидані по пригірках і так далеко одна від одної, що господині ставали на порогах і перекликалися на повний голос. Поміж горбками були глибокі долинки, яри, часом

ПОМЕР МИСТЕЦЬ — ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ І „ВЕСЕЛКИ”

Сумна вістка, діти, для „Веселки” і для вас: мистець Микола Бутович, що ілюстрував „Громад-ку добродушка Дадка”, вже не буде ілюструвати нам цього оповідання... З Волі Всевишнього відійшов він від нас назавжди. Помер великий приятель „Веселки” і дітей, помер неждано наш дорогий мистець. Це він малював перший заголовний малюнок для „Веселки”, це він ілюстрував постійно від самого початку до останніх днів різні оповідання й вірші у „Веселці”, це він з давніх років — ще в Україні, у Львові, малював віньєти до дитячих журналів, це він зілюстрував для дітей народну пісню „Ходить гарбуз по городу” і інші, це він готував для дітей окрему книжку-казку про Івасика Телесика.

Сл. п. Микола Бутович

Не стало нашого мистця в живих, немає вже між нами великого приятеля дітей, засумувала „Веселка”. У вечірній своїй молитві згадайте, діти, свого приятеля-мистця, помоліться за його праведну душу.

А читаючи давні річники „Веселки” пригляньтесь уважніше ілюстраціям мистця — в такий спосіб також вшануєте його світлу пам’ять!

По вулицях міста їздили авто і трамваї. Люди ходили сюди й туди пішоходами, зупинялися перед вікнами великих крамниць.

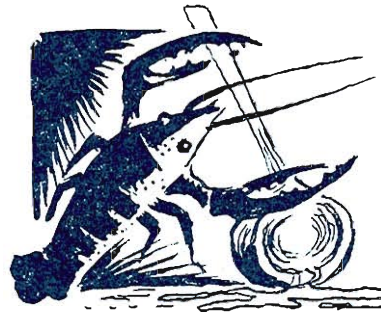
— Дивіться, дивіться! — показали павучки на громадку людей біля вікна крамниці з книжками. Здавалося, що всі вони дивляться лише на одну книжечку.

Гномики спустилися трохи нижче і мало не попадали з павутинок від радості, як побачили, що то за книжка.

То була книжка про них, про маленьких бородатеньких люденяток:

„ГРОМАДКА ДОБРОДУШКА ДАДКА”.

ШВИДКА РОБОТА

Сім днів по воду ходив до ставу рак. На восьмий день так-сяк доволі він її в кухлику до хати, ще трохи відпочив та й ну перетягати через поріг; клешнею зачепився, а кухлик нахилився, і розлилась вода, — пропали всі клопоти! Говорить, са па ю чи, рак: „Було б не поспішати так, нема добра із скорої роботи”.

Борис Грінченко

по дні яру пробігав гомінкий потічок. Через потічки були поперекидані кладки. Тільки вузькими стежками можна було пройти від хати до хати.

Біля одної хати на поріжку сиділа сивенька бабуня і щось оповідала дітям.

— Про що вона говорить? — запитав Зуньо.

— А ось сам послухай, — відповів павучок.

Зуньо насторожив вуха.

— Колись був такий лихий чоловік, — говорила бабуня, — що хотів усіх у своїм селі вигубити. Але про це довідалися гірські добрі душки та й зробили з цим лихим чоловіком так...

Яка ж цікава була казка! Зуньо сам був охочий слухати її до кінця, але треба було летіти далі.

— Не жалкуй, — потішив Зуня павучок, — у кожній хагі в цім краю лунають казки й пісні, яких не почувеш ніде. Тут не тільки діти люблять казки, але й дорослі залюбки їх слухають. Летімо далі.

— Стійте! — крикнув Дадко. — Досить шукання! Оці гори — прекрасний край! Тут ще гарніше, ніж там, у густих лісах і зелених степах. Залишімося отут, у горах!

— Але ж це все — той самий край! — сказав Зуньо.

— А ти звідки знаєш? — здивувалися навіть павучки.

— Моє вухо мені про це сказало, — відповів Зуньо. — Коли б ви всі так уважно слухали, як я, то й ви почули б, що на цілому просторі від далекого моря, через степи, поля, ліси та аж до цих гір люди говорять тією самою мовою. Я ще щось більше знаю: зовсім така сама мова була в тій країні, з якої ми втекли. Бачу, що ти, Дадку, крутиш носом, не віриш мені. Запитай павучків, чи правду я кажу.

— Так, так! — притакнули павучки.

— То сідаймо, сідаймо й далі не летім! — вирішили гномики.

Вітер зовсім притих, і павутинки почали опадати щораз нижче й нижче. Чим нижче осідали гномики, тим більше знайомою здавалася їм ця країна.

Уже були зовсім близько землі, коли побачили в траві слимака Повзайхату.

— Повзайхато! Повзайхато! І ти тут?

— Тут, тут! — відповів Повзайхата й покивав на привітання ріжками.

— Як ти сюди прилетів?

— Не летів, не летів.

— Невже так скоро пішки придибав?

— Не дибав.

— То звідки ж ти тут узявся?

Тільки но слимак відкрив рота, щоб усе докладно гномикам розповісти, як нагло дмухнув вітер, і павутиння з гномами хутко шугнуло вгору. Полетіли гномики над містом.

ТРИ ПРАВДИ

(Казка)

(Закінчення)

Ідуть брати, поспішають, коли бачать на узліссі хатка маленька стоїть, а у віконці вогник блимає. Вийшла з тої хатки бабуся старенька, привітала їх, у хату впустила, нагодувала та й каже:

— Чи хотіли б ви зараз, діти, у себе вдома бути?

— Авжеж, хотіли б, — кажуть княженки разом, — там так добре та затишно.

— Отож, — каже їм на це бабуся, — ви вже першої правди дізнались: своя хата найкраща. Та не можна вам ще додому вертатись. Ще мусите по світу поблукати, аж поки дізнаєтесь другої та третьої правди. Лягайте тепер спати, а завтра я вас виведу на шлях, підете ви до царя гірського, він нам другу правду скаже.

Подякували княженки бабусі за ласку та за науку і полягали спати. Прокинулись вранці — аж вони біля чужого міста стоять. Навколо гори високі, провалля глибокі, з гір річки біжать, у долину поспішають.

Стоять брати, дивуються, на всі боки оглядаються. Аж ось із міста військо виступило, у похід кудись зібралось. Побачили тут старшини княженків, стали їх питати, хто вони, звідки і чого в гори прийшли.

Розказали брати, що вони по світу блукають, три правди шукають. Повели їх тоді старшини до свого царя у високий замок, аж на самий вершечок гори.

Вислухав їх цар гірський, посміхнувся і каже:

— Це добре, що ви до мене прийшли, я вам другу правду скажу, а за це ви мені розкажіть, чи велике військо у вашого батька та де воно стоїть і яку зброю має.

— Братіку мій любий! — шепче тоді молодший брат до старшого. — Не кажімо цьому цареві правди, бо він щось погане проти нашого краю задумав.

— Добре, — відповідає старший, — не казатимемо правди, бо й мені здається, що він хоче наш край поневолити.

А цар, як почув, що брати не хочуть йому правди казати, звелів своїм слугам за стіл їх посадити, медом-вином почав частувати, у кишені срібла-золота насипати, а на пальці перстені з дорогим камінням насадити. А тоді, як брати попили, поїли, трохи від меду-вина сп'яніли, він і каже:

— Оце маєте від мене і честь і дарунки, а як скажете все про військо свого батька, то матимете ще більше, і будете в мене любими радниками,

житимете в добрі та славі. Я вас так полюбив, що допоможу вам на престолі вашого батька сісти.

Старший уже хотів був щось цареві сказати, та молодший гукнув йому:

— Не кажи, братіку, ні слова! Хіба не бачиш, що він ворог наш лютий, хоче батьківську країну звоювати.

Розлютувався тоді цар гірський і звелів обох братів до в'язниці замкнути.

Не день і не два вони там сиділи, їсти й пити їм не давали і щогодини приходили слуги царські, питали, чи не надумались вони цареві правду про військо сказати. Та брати мовчали, нічого слугам не сказали.

Як побачив цар, що нічого від них не доб'ється, звелів їх на палі взяти, мучити, катувати, доки всього не скажуть.

Тяжко було молодшому братові муки терпіти, став він стогнати, у царя милосердя прохати. Та глянув тут старший брат на молодшого й каже:

— Братіку любий! Будь мужній, хоч які муки терпи, а **ворогові правди не кажи!**

Як почув те цар гірський, розлютувався ще дужче та до своїх старшин кинувся:

— Хто смів княженкам другу правду сказати?

Тільки він те промовив, як у горах загриміло-загуділо, чорна хмара налетіла і все навколо темрявою закрила. Здивувалися брати, глянули круг

себе, а вони вже не в горах стоять, а в темному лісі під віконечком хати малої.

Вийшла з хати бабуся старенька, знову братів привітала, про всі пригоди розпитала, у хату повела, нагодувала, спати поклала, а тоді промовила:

— Тепер ви вже й другу правду знаєте: хоч які муки терпи, ворогові правди не кажи. Спіть тепер, спочивайте, а завтра виведу вас на шлях широкий, підете до татарського хана, він вам третю правду скаже.

Подякували княженки бабусі за ласку та за науку й послули. Прокинулися вранці, — аж вони в густій траві край синього моря лежать. Визирають брати з трави, дивляться, мимо них татари людей женуть, руки у них пов'язані, ноги в кайдани закуті.

Ідуть ті люди, спотикаються, гіркими сльозами вмиваються.

— Братіку мій любий! — шепнув молодший до старшого. — То ж наші люди в татарський полон попали. Треба нам щось зробити, щоб їх з неволі визволити.

Та не встиг ще старший відповісти, як татари їх побачили, кинулись до них, пов'язали, до бранців приєднали. Привели до татарського хана, а той почав розпитувати, хто вони, звідки й чого до синього моря прийшли.

Княженки розказали, що вони по світу блукають, три правди шукають.

Посміхнувся татарський хан та й каже:

— Це добре, що ви до мене попали. Я вам третю правду скажу, а за це ви мусите моїм воюкам найкоротший шлях до вашого краю показати.

— Не буде цього ніколи! — відповів старший княженко. — Якби наша сила, ми б і цих бранців від тебе звільнили.

— Добре, — відповів хан, — мені подобається ваша щирість. Отже, я хочу вас нагородити: просіть, чого хочете.

Зраділи брати з тої нагоди й кажуть:

— Не треба нам нічого, лише відпусти наших людей на волю.

Роземіявся хан і каже:

— Де ж ви бачили, щоб хтось своє добро за дармо віддавав. Це дуже дорогий вам дарунок буде. Якщо хочете визволити своїх людей, то накупте мені повну діжку золота і дві діжки срібла. Ото й буде викуп за моїх бранців.

Бачать княженки, що хан глузує, та все ж таки вмовляють його:

— Великий володарю! Ми не маємо стільки грошей на викуп, та замість грошей лиши нас у неволі, ми тобі день і ніч служитимемо, найтяжчу роботу робитимемо.

Але хан тільки засміявся на ці слова:

— Ото мені була б робота з двох княженків! Краще зробімо так: дам вам сухого гороху та

колючого-преколючого терну. І ви той горох до ранку мусите понизати на тернові шпички та кожну горошину своєю кров'ю помалювати. Як стануть з того гороху коралі дорогі, то я стільки людей ваших додому відпущу, скільки коралів буде. А як нічого з того не вийде — загинете і ви і всі бранці.

Замкнули братів до темного льоху, принесли їм сухого-сухого гороху та колючого-преколючого терну. Сидять брати, зажурились, один до одного прихилились, зідхають, на нещасливу долю нарікають. А далі старший і каже:

— Годі, братіку, журитися! Час до роботи ставати, сухий горох низати. А то й самі загинемо і людей до смерти доведемо.

Кинулись брати до праці. Спішать-поспішають, щоб до ранку роботу скінчити. Та скільки вони не низали, скільки кров'ю своєю горох не малювали, — не стало від того з гороху коралів. А тут ще, як треті півні заспівали, побачили брати, що немає вже більше крові у них.

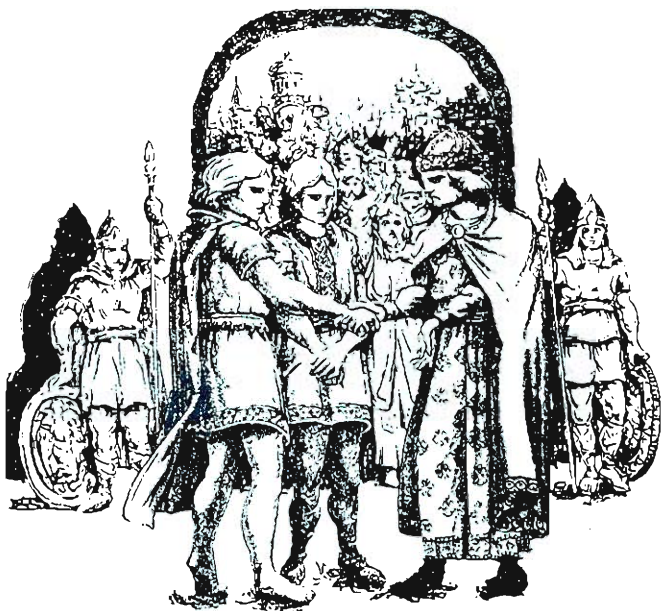
Заплакали тоді брати від розпачу, а молодший і каже:

— Братіку мій любий! Є ще в нас кров у самому серці. Розріжмо собі груди та дістаньмо тої крові гарячої, щоб на всіх людей стало.

Не було у них ножа гострого, самий терен колючий, то вони ним груди розтинали, гарячої крові з самого серця добували. Кров струмочком задзюрчала, всі горошини помалювала. І тоді у братів духу не стало, і, наче мертві, впали вони на землю.

А тут прийшли ханські слуги, взяли намисто з терну та гороху та й понесли до хана. Глянув

хан на намисто, з дива й мову загубив: перед ним лежали справжні дорогі коралі, кожна намистинка, як жар, кров'ю серця червоніла.

Тільки дві горошинки білими лишилися, бо на них крові у братів забракло.

Покликав тоді хан свого лікаря, звелів йому братів лікувати. А як трохи княженки одужали, сказав до них:

— Ви диво-дивне зробили і я свого слова дотримаю: стільки бранців звільню, скільки коралів стане. Та самі ви бачите, що дві горошини білими лишилися, тож двоє бранців у неволі зостануться. Вибирайте ж з-поміж бранців самі, кого в неволі лишати.

— Не треба нам довго вибирати, — сказали княженки разом. — Відпусти їх всіх на волю, ми два лишимось у неволі.

— Дурні ви, дурні! — мовив хан. — Ви ж і так уже добро своїм людям зробили, всю кров свою їм віддали.

— Правда твоя, хане, — сказав старший брат, — та інакше ми й не могли зробити, бо не нам належить та кров, а всьому народові, він господар нашої крові.

Як почув те хан, аж посинів від злости:

— Хто посмів княженкам третю правду сказати?

Тільки він це промовив, як синє море зашуміло, хвилями заграло, чорні хмари налетіли, вихром закрутили — аж люди всі зі страху попадали.

Та тільки вияснилось, глянули княженки навколо себе й побачили, що вони знову на узліссі перед малою хатинкою стоять.

Вийшла до них бабуся старенька, ласкаво привітала, про всі пригоди розпитала, напоїла, нагодувала, а тоді й каже:

— Ось тепер ви й третю правду знаєте: за

народ свій всю кров віддай, бо він господар твоєї крові. Ідьте же тепер додому, там на вас батько давно чекає. Будете з ним князувати, та, глядіть, ніколи не забувайте, як то ви по світу блукали та правди шукали.

Попрощалися княженки з бабусяю, вклонилися їй низенько й пішли стежечкою вузькою до рідного краю. Ще й сонечко не зайшло, як до рідного міста прибули, а там їх князь із військом своїм зустрів. На radoцях музики грали і в усі дзвони в церквах дзвонили.

Стали брати після цього разом з батьком князувати щасливо та мудро. Батька свого любили й поважали, і жили всі так довго, аж поки не стали такими старими, як стара оця казка.

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

СВ. МИКОЛАЙ І ЯЛИНКА У ФРАНКФУРТІ

Наша читачка Катруся Г о р б а ч, учениця курсів українознавства у Франкфурті (Німеччина), прислала нам такий допис про життя тамошніх українських дітей:

Розповім Тобі, Дорога „Веселко”, як учні нашої української післиси у Франкфурті відсвяткували св. Миколая й ялинку. На св. Миколая ми виступали з деклямаціями, танцями й сценкою, в кішці якої появилася сам Небесний Гість і роздав подарунки. Всі були захоплені великою зіркою, що її зробив один учень нашої школи.

На ялинку наші мами напекли українського печива, і всі ми спільно засіли за столи. Нас було багато, бо приїхали до нас у гості наші товариші з Карльсруе. Ми разом колядували, а наша танцювальна група в гарних народних одягах відтанцювала кілька танців. Діти танцювали під моїм проводом, бо я навчилася танців під час свого перебування у пластовому таборі.

Вчимося ми радо й пильно. Ми вже дістали українські читанки. Від українських учнів нашої школи, які дуже люблять „Веселку”, дякую Видавництву за те, що прислало нам щомісячно журнал. Всі діти з Франкфурту передають свій привіт Видавництву й читачам „Веселки”.

„РІДНА ШКОЛА” В БРОДМІДОВ

Учні „Рідної Школи” в Бродмідов, біля Мельборну (Австралія), що в половині грудня м. р. закінчили шкільний рік. Праворуч керівничка школи п-ні Марія Цюпак.

МАЛИЙ МАЙСТЕР

Снігу випало багато,
Я узяв до рук лопату
І почав ліпиль-качати
Бабу снігову.

Працював — аж піт котився!
Саме добре сніг ліпився,
Як ніколи я втомився:
Стільки труду мав!

Снігова гора зростала
(Снігу ж випало немало!),
Все гарнішою ставала
Баба снігова.

Я з усіх дивився боків,
Мружив ліве, праве око,
І сказав, узявшись в боки:
Це великий твір!

Бабу я скінчив ліпити
Вже як стало вечорити,
Саме тут знайомі діти
Надійшли у двір.

Довго бабу розглядали,
Вгору брови піднімали,
І таке мене спитали:
„ЩО ЦЕ ТИ ЗЛІПИВ?”

ЩО ЧИТАТИ?

„СНІГОВА БАБА”, „СОНЯЧНИЙ ПРОМІНЬ”,
„ЩЕБЕТАЛИ ПТАШЕЧКИ”

Ось назви трьох книжечок — збірників для дітей, що їх упорядкувала Марія Юркевич, а видав друком Союз Українок Америки. У цих збірничках є казки й оповідання. Є й багато віршів-деклямацій на день св. Миколая, на Різдво, в честь Тараса Шевченка, на День Матері, є й сценічні картини, що їх можна вивчити і показати на сцені або на вільному просторі. Є й усякі малюнки-ілюстрації.

Авторів і видавців, які бажають, щоб їхні видання для дітей були обговорені у „Веселці”, в відділі „Що читати?”, просимо надсилати свої твори у двох примірниках на адресу Редакції „Веселки”.

ВИГАДЛИВИЙ ПЕТРИК

Вигадливий Петрик питається товаришів:

— Хто з вас може напиться води із закорксованої пляшки? Ніхто не може? А я можу!

Петрик обернув пляшку дном догори, налив води в заглибину і — випив.

З черги Петрик каже:

— Покажіть мені в книжці, але здалека, з другого кінця кімнати, будь-яку букву, а я скажу, яка це буква.

І хитрий Петрик сказав: — Це чорна буква. Тепер Петрик поставив на столі склянку з водою і накрив її капелюхом. Питається:

— Хто з вас може, не піднімаючи капелюха, випити воду із цієї склянки?

Ніхто цього не міг зробити.

— А я можу, — каже Петрик. — Раз, два — готово!

Хлопці закричали, що це неправда, а далі підняли капелюха, щоб довести, що склянка повна. Тоді Петрик швидко ухопив склянку і випив воду.

— Ось я й капелюха не піднімав, а воду випив — і склянка порожня!

ВОЛИНЬ

Горби збігають у низини,
На них лісів зелена тїнь:
Оце вам доня України,
Красуня, всміхнена Волинь!

На півдні — ниви чорноземні,
На півночі — сипкі піски,
Річки, повільні та таємні,
Течуть до Прип'яті-ріки.

Міста волинські — Володимир,
Житомир, Рівне та Острог,
І Луцьке славиться між ними
Згадками війн і перемог.

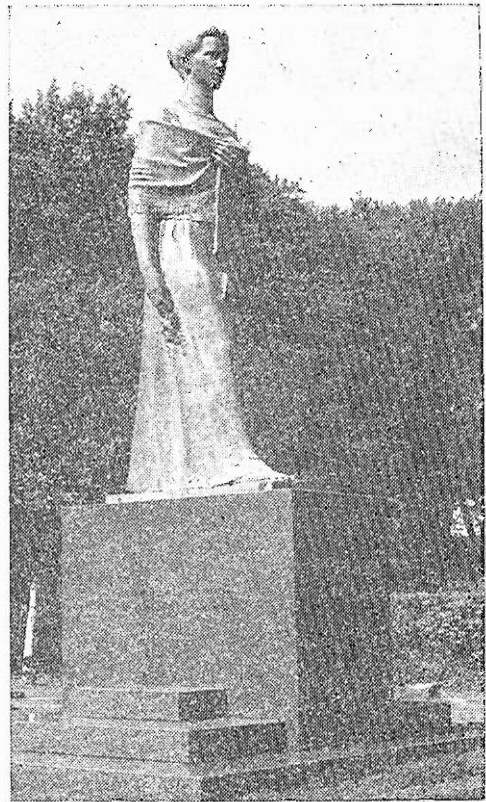
І славна Леся Українка
Прийшла у Звягелі на світ.
Волине в квітах і барвінку,
Привіт тобі, палкий привіт!

ВОЛИНЬ — КРАЇНА ТИХИХ ПЛЕС І ДРІМУЧИХ ЛІСІВ

Давно, понад тисячу років тому, на заході України, у місці, де річка Гучва вливається з лівого боку до Бугу, стояв город, що звався Волинь. З цього давнього города сьогодні й сліду немає, залишилися хіба рештки валів — городище. Але був це, мабуть, визначний, могутній город, бо від нього пішла назва всієї землі. Ця назва зберегла-

ся й донині. І нині землю, що простягається на заході від ріки Буг, а на сході межує з Київщиною — називасмо Волишню. На півдні межує Волинь з Галичиною і Поділлям, а на півночі з Поліссям, там, де пропливає ріка Прип'ять.

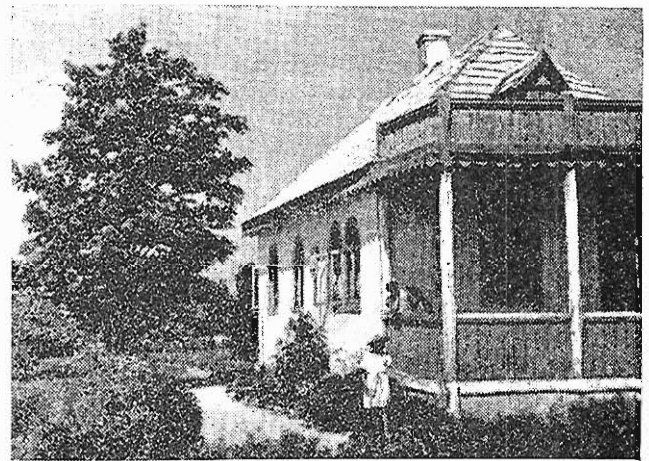
Волинь славна своїм минулим. Тут жило давнє українське плем'я дулібів, туди проходив торговельний шлях з Києва на захід — до Європи, тут були численні давні городи-міста, які збереглися й до наших днів. Давній город Червень — це тепер село Чермно, недалеко від Грубешова над Гучвою, а город Володимир, заснований київським князем Володимиром Великим, це тепер одне з найбільших міст Волині. Книжкі часи пам'ятають і такі міста, як Луцьке, Крем'янець, Дорогобуж і багато інших більших

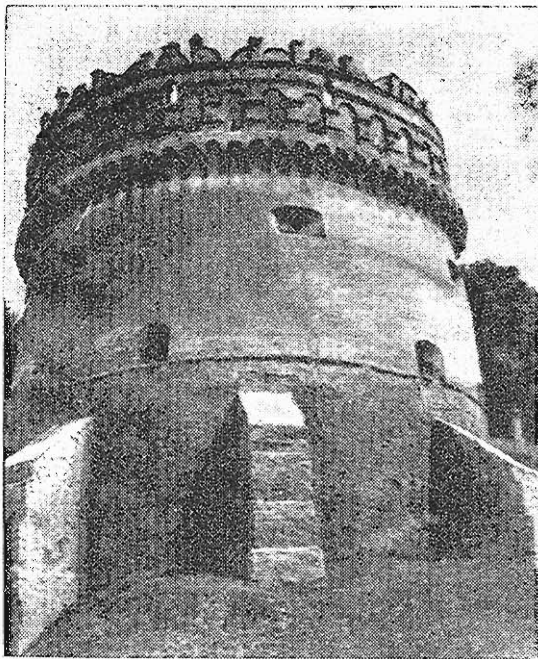
Пам'ятник Лесі Українці в Клівленді

Монастир у Почасві

Дім-музей Лесі Українки в Колодяжному

„Кругла” башта в Острозі

та менших. Волинський князь Роман, що мав свою столицю у Володимирі, об'єднав 1199 року Волинь і Галичину в Галицько-Волинську державу, а його син, король Данило, укріпив її і розбудував, хоч татарські напади дуже руйнували тоді всю Україну.

З княжих часів збереглася у Володимирі церква — Успенський собор, а під час розкопін знайдено у тому місті фундаменти ще кількох церков з княжих часів. У Холмі збереглися на замковій княжій горі собор Пресвятої Богородиці, побудований королем Данилом, та глибока криниця на подвір'ї поруч Собору, щоб під час облоги

Волинські дівчата-вишивальниці

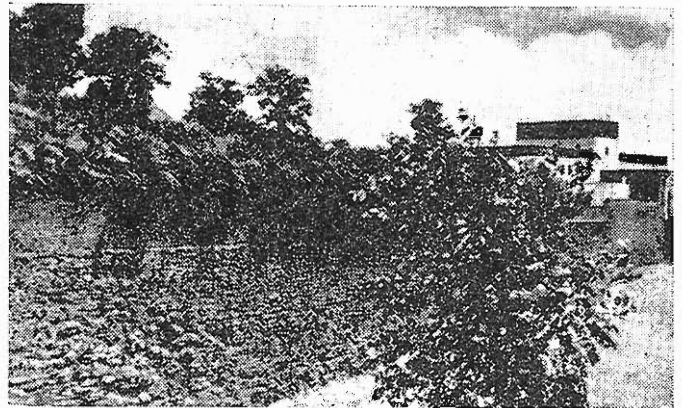
мешкаці мали воду. Містечко Остріг було колись важливим центром науки й освіти завдяки старанням князя Константина Острозького.

З 14 століття зберігся у місті Луцькому замок князя Любарта, а в місті Крем'янці на високій горі ще й досі можна бачити руїни могутнього мурованого замку, що його здобув від поляків 1648 року козацький отаман Максим Кривонос в часі походу гетьмана Богдана Хмельницького на Польщу. Залишилися руїни замків у Дубні, Острозі й Корці.

Містечко Почаїв, недалеко Крем'янця, славне своєю Почаївською Лаврою-монастирем. У Крем'янці і Почаєві побував восени 1846 року Тарас Шевченко; зроблені ним малюнки Почаївської Лаври зберігаються у музеї в Києві.

Біля міста Берестечка залишилися могили козаків, що полягли в бою з поляками у 1651 р. під час визвольної боротьби гетьмана Хмельницького. У тім бою вєславився полковник Іван Богун. Відвага і хоробрість козаків оспівані в народних думках, легендах і переказах.

На Волині, у її східній частині, в містечку Звягелі над рікою Случем народилася 25 лютого 1871 року велика наша поетеса Леся Українка. Своє дитинство провела вона у селі Колодяжному, при шляху з Луцького до Ковля. Чарівна волинська природа надхнула Лесю змалку любов'ю до рідного краю. Під впливом народних казок і переказів

Залишки замкових мурів у Дубні

про мавок, водяників та русалок Леся написала один з найкращих своїх творів — „Лісову пісню”.

У Колодяжному й досі стоїть білий дімок, в якому проживала Леся; там тепер міститься невеликий музей.

Найбільші міста Волині тепер — це Володимир, Луцьке, Рівне, Ковель і Сарни. Волинь славна своїми сосновими й дубовими лісами — що далі на північ, то лісів більше. Ліси — це не тільки краса, але й багатство Волині. Південна Волинь гарна особливо своїми горбовинами — „волинськими Альпами”, які найкращі біля Крем'янця.

Друге багатство Волині — це кам'яне вугілля і торф.

На Волині є також копальні базальту, цукроварні, фабрики цементу, цегельні, фабрики консерв, млини. У багатих місцевостях, крім збіжжя й картоплі, плекають помідори й ведуть плянтації хмелю, тютюну, льону. Розвинуте садівництво й пасічництво.

Волинь вєславилася особливо під час останньої війни, що її вели між собою два найзники-вороги України: німці і більшовики. Для боротьби з цими ворогами зорганізувалася на Волині тємна Українська Повстанська Армія, яка згодом поширила свою боротьбу на всі землі України. Український народ пам'ятає про свою армію і її героїську боротьбу проти німців та більшовиків-москвинів.

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК ІСТОРИЧНА ХАЗКА UKRAINIAN TALE BOHDAN, KOZAK-SORCERER

РОЗДІЛ XIV: НА СЛУЖБУ БАТЬКІВЩИНИ CHAPTER XIV: IN SERVICE OF THE FATHERLAND

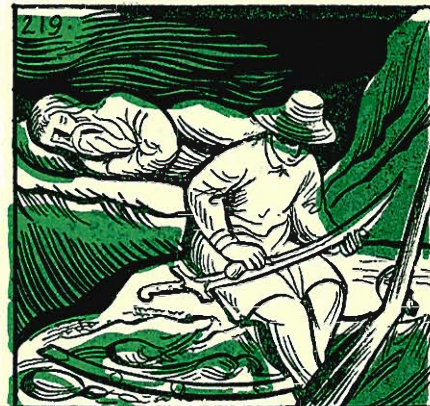
— Здорові, діду! Я з роду баби Зозулиці, що всякі чари-дива знала, — сказав хлопець, уклоняючись.

“Greetings, Grandfather! I come from the family of the Witch Zozulytsia, who knew all sorts of witchcraft,” — said the boy bowing politely.

— Моя мати посилає вам, діду, вивар з чарівного юнозілля. Випийте на здоров'я та переспіться!

“My mother sends you, Grandfather, a potion made of a youth-giving herb. Drink it to your health and go to sleep!”

Сім днів спав Богдан непробудним сном, і сім днів хлопець чистив його зброю.

For seven days Bohdan slept uninterruptedly, and for seven days the boy cleaned his sword.

А восьмого дня Богдан не пізнав сам себе, вийшовши з печери напитись води з джерела.

And on the eighth day Bohdan could hardly recognize himself, when he emerged from the cave and drank water from the spring.

— А тепер на Січ! — загукав Богдан, мов з гармати випалив.

“And now to the Sich!” — exclaimed Bohdan in a tone that seemed to come from a cannon.

— Преславний лицарю, візьми мене за джуру, — вклонився хлопець, подаючи Богданові блискучу шаблю.

“O, glorious knight, take me with you for your page” — bowed the boy, handing Bohdan his shining sword.